

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)
7 augustus 2000

Zaak T-159/99

B. Christiansen
tegen
Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Verzoek om invalideverklaring – Geen gunstige medische evolutie – Beroep dat kennelijk rechtens ongegrond is – Beroep dat kennelijk niet-ontvankelijk is”

Volledige Franse tekst . . . . . II - 763

Betreft: Beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Rekenkamer houdende weigering om verzoeker op volledige blijvende invaliditeit te stellen.

Beslissing: Het beroep wordt verworpen omdat het kennelijk niet-ontvankelijk en kennelijk rechtens ongegrond is. Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

Samenvatting

1. Ambtenaren – Invaliditeit – Medische commissie en invaliditeitscommissie – Rechterlijke toetsing – Draagwijdte – Grenzen – Inaanmerkingneming van eerdere medische rapporten – Beoordelingsvrijheid van invaliditeitscommissie (Ambtenarenstatuut, art. 78)

2. Ambtenaren – Beroep – Voorafgaande administratieve klacht – Verplicht – Beroep dat op nieuw feit is gebaseerd en vóór precontentieuze procedure is ingesteld – Niet-ontvankelijkheid (Ambtenarenstatuut, art. 91)

1. De bepalingen betreffende de medische commissie en de invaliditeitscommissie hebben tot doel, de definitieve beslissing van alle vragen van medische aard bij medische deskundigen te leggen. Hieruit volgt dat de rechterlijke toetsing zich niet kan uitspreken tot de eigenlijke medische beoordelingen van de invaliditeitscommissie, die als definitief moeten worden beschouwd wanneer zij in regelmatige omstandigheden tot stand zijn gekomen, en alleen betrekking kan hebben op de regelmatigheid van de samenstelling en van de werking van deze commissie, alsmede op de adviezen die zij uitbrengt.

Het staat met name aan de invaliditeitscommissie, te beslissen in hoeverre eerdere medische rapporten in aanmerking moeten worden genomen. Dat de invaliditeitscommissie tot een andere conclusie is gekomen dan een van de artsen die de ambtenaar eerder hadden onderzocht, volstaat op zich niet om de regelmatigheid van de conclusies van deze commissie in twijfel te trekken.

(cf. punten 24 en 26)

Referentie: Gerecht 27 februari 1992, Plug/Commissie, T-165/89, Jurispr. blz. II-367, punt 75; Gerecht 23 maart 1993, Gill/Commissie, T-43/89 RV, Jurispr. blz. II-303, punt 39

2. Een nieuw en wezenlijk feit kan weliswaar een rechtvaardigingsgrond zijn voor een nieuw onderzoek van een bezwarend besluit, doch een dergelijk nieuw onderzoek moet met een precontentieuze procedure beginnen om het tot aanstelling bevoegd gezag in staat te stellen voldoende nauwkeurig te weten te komen, welke kritiek verzoeker op het bestreden besluit heeft. Een op nieuwe feiten gebaseerd beroep dat vóór het einde van de precontentieuze procedure wordt ingesteld, is niet-ontvankelijk omdat het te vroeg is ingesteld.

(cf. punt 29)

Referentie: Gerecht 20 juni 1990, Marcato/Commissie, T-47/89 en T-82/89, Jurispr. blz. II-231, punt 32; Gerecht 15 december 1995, Progoulis/Commissie, T-131/95, JurAmbt. blz. I-A-297 en II-907, punten 36-45; Gerecht 18 maart 1997, Picciolo en Calò/Comité van de Regio's, T-178/95 en T-179/95, JurAmbt. blz. I-A-51 en II-155; Gerecht 25 maart 1998, Koopman/Commissie, T-202/97, JurAmbt. blz. I-A-163 en II-511, punten 23-25